

PÁL LEVELE A GALATÁKHOZ

4. FEJEZET

1-2. Azt mondom pedig, hogy ameddig az örökös kiskorú, addig semmiben sem különbözik a szolgától, jóllehet ura mindennek, hanem gyámok és gondnokok fennhatósága alatt áll az apa által megszabott ideig.

Pál itt egy gyerekhez hasonlít minket. Például a Rockefeller családba született kisgyermek egy napon hatalmas vagyont fog örökölni. Óvodás korában azonban még nem írhat alá százmillió dolláros csekket, annak ellenére, hogy egyszer az egész az övé lesz. Most viszont még gyermek, gyámok és tanítók fennhatósága alatt áll, akik megtanítják neki, hogy hogyan használja majd bölcsen a vagyont, amikor az a sajátja lesz. Annak ellenére, hogy ő az egész vagyon örököse, nem költhet belőle egészen addig a napig, amit a felnőtté válás napjának jelöltek ki.

Mi mindnyájan Isten örökösei vagyunk. De ennek ellenére, amíg fejlődő stádiumban vagyunk, arra az időpontra kell várunk, amelyet Atyánk kijelölt az örökség birtokbavételére. Ez alatt az idő alatt tanítanak minket is, hogy miként kezeljük a Vele való kapcsolatunkat.

3-7. Így mi is, amikor kiskorúak voltunk, a világ elemei alá voltunk vetve szolgaságra. De amikor eljött az idő teljessége, Isten elküldte Fiát, aki asszonytól született a törvénynek alávetve, hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy Isten fiaivá legyünk. Mivel pedig fiak vagytok, Isten elküldte Fiának Lelkét a mi szívünkbe, aki ezt kiáltja: „Abbá, Atya!” Úgyhogy már nem vagy szolga, hanem fiú, ha pedig fiú, akkor Isten akaratából örökös is.

A törvény tehát a gyámunk és gondnokunk volt. De most az idők teljességében eljött Jézus, aki Máriától született, zsidó otthonban nevelkedett, és tökéletesen követte a zsidó törvényeket, annak érdekében, hogy megváltsa a törvény alatt levőket.

A törvény alatt lenni azt jelenti, hogy a törvény ítélete alatt lenni. Amikor megszegjük a törvényt, a törvénynek követelése van velünk szemben, és ezt a követelést ki kell elégítenünk annak érdekében, hogy szabaddá lehessünk.

Például, ha 80-nal vezetsz a városban, és lefénnyképez a rendőr, akkor idővel megérkezik a bírósági döntés, hogy a bírságod 30.000 Ft. Azt mondod, hogy szeretnéd látni a bizonyítékot, ezért beidéznek a bíróságra. A bíró azt mondja, hogy: „80-nal vezettél, elismered-e a hibádat?”

- Bíró úr, én csak... - próbálsz érvelni.

- - Elismeri-e, vagy nem? – hangzik a kérdés.
- - De, tudja, bíró úr...
- - Mi a válasza, elismeri-e vagy sem? Igaz-e hogy 80-al vezetett?
- - Igen, de...
- - 30.000 Ft.
- - De, bíró úr...
- - Bírói döntést akar, vagy tárgyalást?
- - Hát, bírói döntést, ha lehet...
- - Akkor az ön büntetése 30.000 Ft

(Nem igazán érdekli őket semmilyen körülmény, az érdekli őket, hogy bűnös vagy-e vagy sem, és a döntést be is hajtják rajtad.)

- - De bíró úr, nincsen 30.000 Ft-om.
- - Rendben, 5 nap elzárás.

Ez a törvény követelése veled szemben, mert a törvény alatt vagy. Tehát bevisznek a börtönbe 5 napra, és amíg le nem telik az 5 nap, addig a törvény fogságban tart. Az 5 nap elteltével már nem vagy a törvény rabságában, mert a követelés megelégtetett, és szabad lehetsz.

Ennél jóval komolyabb dolog viszont Mózes törvénye alatt lenni, mert aszerint a büntetés halál, és addig nem lehetek szabad, amíg a törvény be nem töltetett.

Az emberiség Krisztus idejéig a törvény ítélete és átka alatt volt. De eljött Krisztus, Isten Fia, hogy mi, akik a törvény alatt voltunk, Isten örökbe fogadott gyerekeivé válhassunk.

Én tehát Isten fia vagyok, de nem ugyanolyan értelemben, ahogy Jézus Isten Fia. Óvakodjatok minden olyan tanítástól, amely Jézus Krisztussal egyenlő szintre helyez titeket! Manapság jó néhány nagyon népszerű pünkösdi tanító nagyon veszélyes tanítást terjeszt a könyveiben arról, hogy az ember eljuthat ahhoz a kijelentéshez, hogy: „Én vagyok Krisztus, így követeléseim lehetnek Istennel szemben.” Ez egy igen pusztító tévtanítás! Nem vagyok Isten Fia olyan értelemben, mint Jézus. Ő volt az egyetlen, akit az Atya fogantatott a Szentlélek által.

Akkor én Isten gyermeke vagyok-e? Igen, Isten fogadott gyermeke vagyok. Isten befogadott engem az Ő családjába, és én ezt örömmel elfogadom. A Szentlélektől születtem újjá, és Isten örökbefogadás útján választott ki engem.

6. Mivel pedig fiak vagytok, Isten elküldte Fiának Lelkét a mi szívünkbe, aki ezt kiáltja: „Abbá, Atya!”

Az „Abbá” azt jelenti héberül, hogy „Apukám”. Ezt a kifejezést a legközvetlenebb szereteten alapuló kapcsolat esetén használjuk. Jézus arra tanított bennünket, hogy amikor imádkozunk, mondjuk azt, hogy: „Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a Te neved...”

7. Úgyhogy már nem vagy szolga, hanem fiú,...

Gyermekként, a törvény alatti időkben ugyanolyanok voltunk, mint a szolgák, mert nem örökölhettük az örökséget, amely Jézus Krisztus által lehet a miénk, nem pedig a törvény által.

8-9 Amikor pedig még nem ismertétek az Istent, olyan isteneket szolgáltatok, amelyek lényegüket tekintve nem azok. Most azonban, miután megismertetek Istent, vagy még inkább: Isten ismert meg titeket, hogyan térhettek vissza ismét az erőtlenségre és szegény elemekhez, és hogyan akartok újból szolgálókká lenni?

Vannak olyan népek, amelyek nem ismerik Istent. A legkülönbözőbb rituálékban vesznek részt: groteszk maszkokat vesznek magukra, befestik a testüket, fura táncokat járnak, kardokkal hadonásznak, miközben meg vannak győződve arról, hogy ezzel esőt fognak eredményezni – mert ez egy esőtánc, és az ő isteneik esőt fognak küldeni.

Az egyházban is vannak olyanok, akik különböző érdekes öltözeteket, süvegeket öltenek magukra, füstölgő kellékeket lógnak az emberek fölé, és vizet fröcskölnek rájuk, azt állítva, hogy ezáltal Isten áldását hozzák az életükre. Pontosan erről beszél itt Pál. Azt mondja, hogy „Amikor még pogányok voltatok olyan isteneket szolgáltatok, amelyek nem is azok. Pogány rituáléknak hódoltatok. De most, hogy Istent megismertétek, hogyan térhettek vissza ehhez a szertartásokon alapuló kapcsolathoz Vele?”

Az egyházban jelenleg is sok olyan rituálé van, amely a régi pogány szertartásokra vezethető vissza: napok, hónapok, ünnepek, pl. Mindenszentek Napjának megtartása. Ezek mind a régi idők rituáléihoz vezetnek vissza, ahelyett, hogy előre haladnánk a hiten alapuló új kapcsolatunkban Istennel.

10-12. Aggódva figyeltek napokra, hónapokra, az évszakokra és az esztendőkre. Attól féltelek titeket, hogy talán hiába fáradoztam értetek. Testvéreim, kérlek titeket: legyetek olyanok, mint én, mert én is olyan vagyok, mint ti. Semmivel sem bántottatok meg.

Pál azt mondja, hogy: „Ti se bántódtok meg azért, mert szeretlek benneteket, és ezért meg kell, hogy mondjam nektek az igazságot, amely sokszor fájdalmas.

13-14. Hiszen tudjátok, hogy első alkalommal testi erőtlenségemben hirdettem nektek az evangéliumot, és ti mégsem estetek abba a kísértésbe, hogy engem testi erőtlenségem miatt megvessetek vagy megutáljatok, hanem úgy fogadtatok, mint Isten angyalát, mint Krisztus Jézust.

„Amikor hozzátok jöttem, beteg voltam - mondja Pál -, de angyalként fogadtatok. Hol van most az az első szeretet? Jöttek ezek a tévtanítók, és újból a törvény köteléke alá akarnak vonni titeket.”

15. Mert bizonysgot teszek rólatok, hogy ha lehetett volna, a szemeteket is kivájtátok és nekem adtátok volna.

Ez egy enyhe utalás arra, hogy mi lehetett Pál testi gyengesége: egy szembetegség. Abban az időben voltak olyan keleti betegségek, amelyek a szemet is érintették. Állandóan vörössé tették, folyásokkal, gyulladásokkal támadták meg, amelyekre akkoriban nem volt gyógyszer. Ez egyrészt negatív hatással volt a látásra, de ránézni is elég visszataszító volt, és sokan azt állítják, hogy ez volt Pál betegsége.

De ennek ellenére, nagy szeretettel fogadták őt Galáciában.

16. Most pedig ellenségeitek lettem, mert az igazat mondom nektek?

Vannak olyanok, akik a hozzáállásukkal igen megnehezítik azt, hogy őszinték és igazak legyünk velük. Sokan láznak az igazság ellen, mások pedig nem is akarják azt hallani, mert úgy kényelmesebb. Nem szabad őket tényekkel zavarni, mert ők már döntöttek. „Ne az igazat mondd nekem, hanem azt, hogy milyen jó és szép vagyok.” Vannak olyanok is, akik valamilyen rendszerhez ragaszkodnak, mert mindig így csinálták ők is, a szüleik is, a nagyszüleik is, és ők így boldogok és elégedettek. Nem kell sok energiát befektetniük, nyugodtan ülhetnek és hagyhatják, hogy sodorják őket az események. Az embereket zavarja az igazság.

Pál ezért kérdezi, hogy: „Ellenségeitek lettem-e, csak azért, mert elmondom az igazat?”

Ezek a tévtanítók igen buzgók és tüzesek a saját hitük bemutatásában, és ez hatással van a hallgatóságukra is.

18-20. Nem jó szándékkal buzgólkodnak értetek, hanem el akarnak titeket tőlem szakítani, hogy aztán értük buzgólkodjatok. Helyes az, ha valaki mindenkor a jóért buzgólkodik, és nem csak akkor, amikor ott vagyok közöttetek, gyermekeim, akiket újra meg újra fájdalmak között szülök meg, amíg

kiformálódik bennetek a Krisztus. Szeretnék azonban most ott lenni nálatok, és változtatni a hangomon, mert bizonytalanságban vagyok felőletek.

Pál válasza az imádság győzelmét hordozza magában. Az írás megértésében sokszor nehézséget okoz az, hogy nem lehet hallani az író hanghordozását. Sokszor az a mód, ahogyan beszél valaki, a mondanivalót is megváltoztatja. Az írásnak pont az a kevésbé szerencsés oldala, hogy sokszor félreérthető, mert olyan hanghordozással olvassuk, ami nem biztos, hogy eredetileg is ott volt.

Például, amikor olvassuk a beszámolót arról, hogy Isten eljött Ádámmal az Édenkertbe, miután Ádám és Éva ellenbuktak, mert ettek a jó és gonosz tudásának fájáról, sokszor azt gondoljuk, hogy Isten egy letartóztatási parancsot hozó tiszt nyers, számonkérő hangján szólt: „Ádám, hol vagy?” De én úgy hiszem, hogy a hanghordozása inkább hasonló volt egy megtört szívű apához, akinek a gyereke rosszat tett. Én nem egy ítéletként lesújtó mennydörgést hallok a hangjában, hanem inkább a szív fájdalom kifejeződését.

Nagyon sokszor azt képzeljük, hogy Isten ítélettel teli hangon mennydörög ránk, amikor valójában összetört szívvel szeretne minket helyreállítani, és visszaterelni a helyes útra.

Pál ezért mondja, hogy változtatni szeretne a hangján, amikor azt kérdezi, hogy: „Értitek-e, gyermekeim, hogy tulajdonképpen mit csináltok? Ti, akik törvényen alapuló kapcsolatot akartok Istennel, tényleg értitek-e, hogy ez hová vezet?”

22-27. Mert meg van írva, hogy Ábrahámnak két fia volt: az egyik a rabszolganőtől, a másik a szabadtól. De a rabszolganőtől való csak test szerint született, a szabadtól való viszont ígéret által. Ezeket átvitt értelemben kell venni, mert ezek az asszonyok két szövetséget jelentenek. Az egyik a Sinai-hegyi szövetség, amely szolgaságra szül: ez Hágár. Mert Hágár a Sinai-hegy Arábiában – megfelel a mostani Jeruzsálemnek -, amely szolgaságban van fiaival együtt. De a mennyei Jeruzsálem szabad: ez a mi anyánk. Mert meg van írva: „Ujjongj, te meddő, aki nem szültél, vigadj és örvendj, aki nem vajúdtál, mert több a gyereke az elhagyottnak, mint a férjes asszonynak.”

Ez az idézet az Ézsaiás 54-ből Izráelre vonatkozik, mégpedig arra az időre, amikor Isten visszaállítja a nemzetre vonatkozó kiváltságokat és áldást. Ahogy majd akkor Izráel visszanéz a múltba, meglátják, hogy Isten sokkal több új gyermeket „szült” a pogányok soraiból, mint Izráel fiai közül. Sírnak és nagy lesz az elkeseredésük, amikor rájönnek, hogy az Isten által küldött Megváltót utasították el. Látni fogják, hogy a „meddőnek”, vagyis a pogányoknak sokkal több gyerekük van az Úrban, mint a férjes asszonynak, vagyis Izráelnek.

A Lélekben járók ellentétben állnak azokkal, akik testben járnak. Pál egy allegóriát használ ennek érzékeltetésére: Hágár esetét, aki Ábrahámnak és Sárának testtől fogant gondolata volt arra, hogy „kisegítsék” Istent. Amikor Ismáel, Hágár fia, 13 éves volt, Ábrahám a sátorban ült, és Isten azt mondta neki, hogy fiút fog neki adni. Ábrahám azt válaszolta, hogy: „Uram, hadd éljen Ismáel Veled örökké.” Más szóval, jól van ez így Istenem, én meg vagyok ezzel elégedve, legyen Ismáel az örökös. Isten válasza: „Nem, Sárán keresztül fog az ígéret fia születni.” Az egyik testben fogant, a másik pedig az ígéret fia volt. A két szövetség közül az egyik a törvény, amely a testnek szól, a másik pedig az ígéret Jézus Krisztusban, mely a léleknek szól. Tehát az Istennel való kapcsolatunkban e kettő közül választhatunk: vagy a törvény vagy a Lélek által közeledünk Istenhez. De a törvény cselekedetein keresztül nyilvánvalóan senki sem igazulhat meg, így az egyetlen igaz kapcsolat Istennel csakis a Lélek által és a Jézusba vetett hitünk által lehetséges.

28-29. Ti pedig testvéreim, Izsák módjára az ígéret gyermekei vagytok. De amint akkor a test szerint született üldözte a Lélek szerintit, úgy van ez most is.

Ismáel csúfolta és gúnyolta a kisgyerek Izsákot, és Sára megharagudott rá, amiért csúnyán bánt vele. Arra kérte Ábrahámot, hogy szabaduljon meg a rabszolganőtől és a fiától, mert nem bírja ezt tovább elviselni. Ábrahámnak ez nagyon fájt, mert szerette Ismáelt, hiszen a fia volt. De Isten szól hozzá, és azt mondta neki, hogy: „Hallgass a feleségedre!” Ezért Ábrahám elűzte Hágárt és Ismáelt.

30-31. De mit mond az Írás? „Űzd el a rabszolganőt és a fiát, mert nem örökölhét együtt a rabszolganő fia a szabad asszony fiával.” Ezért tehát testvéreim: mi nem a rabszolganő, hanem a szabad asszony gyermekei vagyunk.

A rabszolganő a Sinai-hegyen adott törvényre utal, amely nem vihette be a népet Isten áldásának helyére, csak átkot hozhatott rájuk. Emlékeztek, hogy amikor Izráel gyermekei beléptek az Ígéret Földjére Józsué vezetésével, hat törzs képviselői felmentek a Garizim hegyre, a másik hat törzs képviselői pedig az Ébál hegyre. Azok akik Ébál, azaz az áldás hegyén voltak, nem szóltak semmit, mert a törvény nem hozhat áldást. Azok viszont, akik a Garizim hegyen voltak, tizenkétszer mondták, hogy „átkozott az ember”, mert a törvény csak átkot hozhatott, nem pedig megváltást vagy áldást. A Lélek Jézus által tud csak eljuttatni minket Isten áldásaihoz. Nem a rabszolganón keresztül kapcsolódunk tehát Istenhez, nem is a törvényen keresztül, hanem azokon az ígéreteken keresztül, amelyeket Isten adott számunkra - ha hit által elfogadjuk őket.

Pálnak ez a tanítása, melyet a galatákhoz intézett, nagyon fontos, mert mindnyájan a jutalmazás és büntetés fogalmaiban gondolkodunk. Erről szól az élet, így nőttünk fel, erre tanítottak. De az Istennel való kapcsolatomból száműztem ezt az elképzelést. Úgy viszonyulok Istenhez, hogy hit által elfogadom az ígéreteit. Tudom, hogy ígérete szerint mindig szeret és áldásaival halmoz el, annak ellenére, hogy tisztában vagyok azzal, hogy elbuktam és nem érdemlem meg azokat. De mivel a gyermeke vagyok, ezért a kegyelme által mindig meg fog áldani, mert a szabad asszony gyermeke vagyok, az ígért gyermeke. Amióta ezt felfedeztem, Isten nem szűnik meg egyre növekvő mértékben és folyamatosan áldani.

A múlt héten találkoztam egy fiatalemberrel, aki itt volt a Calvary Chapel megalapításakor, de néhány tragikus tapasztalat miatt később elfordult Istentől, megkeseredett, és évekig nem is foglalkozott az Úrral. A nagymamáját temettük a múlt héten, és ő is ott volt. Mondta, hogy mennyire örül, hogy találkoztunk. Elmondta, hogy újra teljesen átadta Jézus Krisztusnak az életét, mert Isten olyan mértékben áldotta meg újból és újból, bármerre járt, hogy már nem bírta elviselni. Végül feladta a küzdelmet Isten ellen, és azt mondta, hogy teljesen átadja az életét Neki.

Az Írás azt mondja, hogy „Isten jósága megtérésre ösztönöz.” Isten jó! Mi az ígért gyermekei vagyunk! Isten téged is meg akar áldani! Engedd meg Neki! Csak higgyél abban, hogy meg fog áldani!

Magamtól nem mernék ilyeneket állítani, ha nem lenne a Bibliában, mert az ösztönös gondolkodásmódom nem ilyen. Én a régi módon viszonyulok az emberekhez: ha te jó vagy hozzám, én is jó leszek hozzád; ha rosszul bánsz velem, én is rosszul fogok veled bánni. Nehéz Istent megértenem, és elfogadnom a kegyelmét és a jóságát, mert sokszor elbuktam, és nem érdemlem meg. De mivel az Írás ezt tanítja, nem merek mást mondani. Csak azt hirdethetem nektek, amit Isten állít a velünk való kapcsolatáról. Mert Ő nem törvényen alapuló kapcsolatot akar velünk, hanem szereteten alapulót. Azt akarja, hogy szeressétek, és hogy tudjátok, hogy Ő mennyire szeret titeket. Azt szeretné, ha erre a szeretetre alapozva jönnétek Hozzá.

Amikor megtapasztaljátok, hogy milyen a szeretetre alapozva viszonyulni Istenhez, az hatalmasan megáldja az életeteket, mert rájöttök, hogy az áldásokat nem korlátozzátok a saját cselekedeteitek tökéletlenségével, hanem Isten ígéreteire és az Ő munkájára alapozva kapjátok őket Jézus Krisztus által. Ez a folyamat soha nem szűnik meg.

